

Veliki četrtek.

O velikej noči so židje obhajali svoj praznik, ki se v hebrejskem jeziku „pasa“ imenuje, po naše bi se to reklo „mémohod“. Ta praznik so židje obhajali v spomin svojega rešenja iz egiptovske sužnosti. Na ta dan je vsaka družina jedla pečeno jagnje, ravno tako, kakor nekedaj Izraelci, predno jih je Mozes peljal iz egiptovske dežele. Rekli so tedaj tudi učenci Jezusovi svojemu gospodu in mojstru:

„Gospod, kje želiš, da ti pripravimo velikonočno jagnje?“

In Jezus jim odgovori: „Pojdite tja v mesto Jeruzalem. Našli boste človeka, ki bo nesel vodo; za tem človekom pojdite v hišo. Gospodar vam bo pokazal dvorano, in v tej dvorani pripravite velikonočno jagnje.“



V četrtek pred velikonočjo — mi mu pravimo véliki četrtek — je prišel Jezus sè svojimi učenci v mesto Jeruzalem, in na ta dan se je zgodilo, da je Jezus pri zadnje večerji postavil presveto rešnje telo; sv. cerkev zategadelj tudi imenuje ta dan „Gospodovo večerjo“ (Coena Domini). Na ta dan

je Jezus prvič daritev svete maše sam opravil, ko je vzel pri zadnje večerji kruh v svoje presvete roke, ga blagoslovil, razlomil in dal svojim učencem rekoč: „Vzemite in jejte vsi od tega, zakaj to je moje telo.“ In ravno tako je vzel po večerji tudi kelih z vinom v svoje svete in čestite roke ga je posvetil in dal učencem rekoč: „Vzemite in pite vsi iz njega, zakaj to je kelih moje kervi, nove in večne zaveze, skrivnost vere, katera bo za vas in njih mnogo prelita v odpuščenje grehov. To storite v moj spomin.“ Po večerji, ko je izdajalec Judež iz dvorane odšel bil, je Jezus svojim učencem še noge umival, in jim priporočal, naj bodo ponižni, kakor jim je on sam pokazal izgled prave ponižnosti. O kako slovesen je moral biti ta trenotek Jezusove zadnje večerje, katere spomin obhaja sv. cerkev na veliki četrtek.

Potem je šel Jezus sè svojimi učenci po dolini Jozafat, čez potok Cedron proti oljskej gori. Hotel se je namreč pred svojim britkim terpljenjem podati še v samoto, da bi se tam z molitvijo pripravil na svoje terpljenje. Smertne težave so ga obdajale na oljskej gori. Tresti se je začel in žalosten postajati. Obrenil se je k svojim učencem in jim rekel: „Moja duša je žalostna do smrti; ostanite tukaj in čujte!“ On je pa šel malo od njih in vidši muke, ki mu je bode terpeti, oblije ga kervavi pot, pade na koleni in moli k svojemu

očetu: „Oče! ako je mogoče, vzemi od mene kelih terpljenja, a vendar ne moja, ampak tvoja volja naj se izide.“

Otroci! večkrat pojdite v duhu tja v vert Getzemani in pogledjte Jezusa koliko terpi za naše pregrehe. Pomislite, da je tudi za vas dal svoje življenje. Zares, mnogo je on storil za vas, in kaj storite vi zanj? Ali hodite zmiraj po onem poti, kateri vam je on pokazal? Ali posnemate njegovo ljubezen, njegovo dobroto, pohlevnost in ponižnost? Ali ni Jezus tudi vas odrešil od večnega pogubljenja? Dà dà, preljubi otroci, véliki četrtek nas spominja na neskočno ljubezen Jezusovo, ki jo ima do nas ubogih ljudi, spominja nas pa tudi na njegovo veliko britkost in terpljenje.

Tudi sv. cerkev žaluje na ta dan. Vse nas opominja Jezusovega terpljenja. Slovesno petje na koru neha; zvonov in zvončkov veseli glasovi utihnejo in mesto zvonov derdrá lesena regetaljka sè zvonika, mesto zvončkov pa klepečejo leseni klepetci. Vse to se godí v znamenje velike žalosti, katero obhaja sv. cerkev.

Véliki četrtek se se je že v 7. stoletji začel obhajati v spomin, da je Jezus na ta dan postavil zakrament presvetega rešnjega telesa. Zato pa tudi na ta dan tisoč in tisoč vernikov pristopi k mizi božjej, da prejme presveto rešnje telo našega Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa. Otroci glejte, da ga boste vselej vredno prejeli!

Idimo k božjemu grobu.

Kakor prebivalci vsakega mesta o praznikih, nedeljah in drugih priložnostih radi zapuščajo svoja stanovanja med dolgočasnim mestnim zidovjem, ter se gredó sprehajati v bližnjo okolico, ako je le vreme ugodno in jim čas dopušča, tako delajo tudi prebivalci našega Ljubljanskega mesta.

Še celó po zimi jo radi iz mesta potegnejo, akoravno ne na zeleno polje, ker, — kakor veste, po zimi zelenja ni, — gredó pa v bližnji drevored, ali na led pri Ternovem, kjer se posebno mladi gospodje in gospodičine dersajo, da se vse praši.

Ko je pa zima pri kraji in je tudi mraz ponehal in sneg skopnil; ko je veseli pustni čas minul, v katerem so se stari in mladi naplesali in posvetnih veselic naveličali, ter resnejši čas — čas svetega posta — napočil, gredó Ljubljancei proti božjemu grobu. Ker je pa tudi Ljubljane, kakor sploh prebivalci večjih mest, občutljiv proti deževji in mrazu, zato pa tudi on v takem vremenu ne bode stopil izpod strehe.

Le takrat, če je v postu posebno lepo vreme, videl boš ob nedeljah in čertkih veliko množico ljudi stopati proti božjemu grobu. Božji grob je namreč kapelica, bivša zadnja postaja nekedanjega križevega pota, ki je bil postavljen od Ljubljane do cerkve Štepanove vasi, poleg katere stoji še dandenes omenjena kapelica. Ta kapelica je zares čudno zidana. Notranji del ima dva prostora; iz prvega se pride skozi nizka vratica v drugega, kjer je prav za